

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1694/2015
14.12.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Марине Говедарица и Слађане Накић Момировић, чланова већа, у парници тужиље АА, из ..., са боравиштем у ..., чији је пуномоћник Драгиња Вељковић, адвокат из ..., против тужених ББ, из ..., са боравиштем у ..., чији је пуномоћник Немања Лукић, адвокат из ... и ВВ, из ..., чији је пуномоћник Стана Ђекић, адвокат из ..., ради утврђења права својине и ништавости уговора о поклону, одлучујући о ревизији туженог ББ, из ..., изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1836/14 од 21.05.2015. године, у седници одржаној 14.12.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ ревизија туженог ББ, из ..., изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1836/14 од 21.05.2015. године, као неоснована.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Ваљеву П 12/13 од 06.02.2015. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље, па је утврђено да је тужиља сувласник на $\frac{1}{2}$ непокретности и то: пословног простора посебног дела број ..., улаз број ..., који се састоји од приземног дела површине 75,50 м² и подрумског дела површине 75,65 м², у стамбено пословној згради – део број ..., на кат. парцели ... КО ..., уписаног у лист непокретности ... КО ..., а по основу стицања у брачној заједници са туженим ББ, који је у својству поклонодавца располагао сувласничким уделом тужиље уговором о поклону, закљученим са туженим ВВ, као поклонопримцем, овереним код Општинског суда у Ваљеву под бр. Ов .../... дана 05.11.2007. године, и утврђено је да је наведени уговор о поклону, који се односи на располагање сувласничким уделом од $\frac{1}{2}$ имовине тужиље на наведеној непокретности, ништав, а да у осталом делу уговор остаје на снази, што су тужени дужни признати и трпети, да се тужиља укњижи као сувласник на $\frac{1}{2}$ наведене непокретности у катастарским и другим јавним књигама. Ставом другом изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Апелациони суд у Београду је пресудом Гж 1836/14 од 21.05.2015. године одбио жалбе тужених као неосноване и потврдио првостепену пресуду.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени ББ је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 и 55/14), који се примењује на основу члана 506. став 2. истог ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Неосновано тужени у ревизији указије на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 7. ЗПП и тврди да тужена ГГ (мајка првотуженог и супруга друготуженог) није имала својство странке у овом делу поступка. Ово из разлога што предмет тужбеног захтева у конкретном спору није утврђење својине по основу стицања у породичној заједници, већ је правни основ тужбеног захтева утврђење својине стицањем у брачној заједници, те ништавости уговора о поклону закљученог између тужених, у делу који има за предмет сувласнички удео тужиље на непокретности која је предмет тужбеног захтева. Сходно томе, другостепени суд је правилно оценио да тужена ГГ нема својство нужног супарничара туженима у конкретном спору, из чега произлази да у поступку није дошло до повреде начела контрадикторности и обостраног саслушања парничних странака. Нема ни битне процесне повреде 374. став 2. тачка 10. ЗПП, на коју се ревизијом указује, с обзиром да не постоји пресуђена ствар, јер да би приговор да је ствар правноснажно пресуђена био основан, потребно је да буду испуњена три услова: 1 – да постоји идентитет странака у истој или обрнутој улози; 2 - да постоји идентитет тужбеног захтева и 3 - да постоји идентитет чињеничног основа. У овом случају ни један од ових услова није испуњен.

Према утврђеном чињеничном стању, брак тужиље и туженог ББ закључен ... године разведен је одлуком Окружног суда округа „СООК“ државе Илиноис дана 02.02.2008. године. Пресуда о разводу брака призната је решењем Окружног суда у Ваљеу донетим 07.05.2009. године. Саставни део одлуке о разводу брака јесте споразум тужиље и туженог о деоби имовине стечене у току брака а налази се на територији Истовремено, у том споразуму наведено је да предмет уговора – споразума није имовина која се налази у Републици Србији (тач. 2 и 5. споразума). Парничне странке имају заједничко дете и за време трајања брака живеле су и радиле у ..., односно тужиља и тужени никад нису живели у заједници са родитељима туженог. У току трајања брачне заједнице, тужени ББ и ДД закључили су уговор о купопродаји непокретности оверен пред Општинским судом у Ваљеу под бр. Ов .../... дана 10.09.2004. године, на основу којег је тужени стекао у својину један пословни простор у Ваљеу, који се састоји од приземног дела површине 75,50 м² и подрумског дела површине 75,65 м², па је истим располагао тако што је у својству поклонодавца, закључио уговор о поклону непокретности са својим оцем, туженим ВВ у својству поклонопримца, а уговор о поклону наведене непокретности оверен је пред Општинским судом у Ваљеу дана 05.11.2007. године. Тужиља и тужени су за време трајања брака радили и остваривали зараду, док се тужиља старала о кући, детету и припремала храну за раднике који су живели код ње и туженог.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је у побијаним нижестепеним пресудама примењено материјално право када је усвојен тужбени захтев тужиље.

Правилна је оцена нижестепених судова да пословни простор који је предмет спора представља заједничку имовину која је стечена радом у току трајања заједнице живота и брака супружника - тужиље и туженог ББ, а на основу члана 171. став 1. Породичног закона. Током поступка тужени није пружио доказе да је његов допринос у стицању заједничке имовине био већи, као ни да је између њега и његових родитеља постојала породична заједница, из чега произлази да је тужиља, по основу стицања у брачној заједници са туженим, сувласник на $\frac{1}{2}$ описане непокретности, применом одредбе члана 180. став 2. Породичног закона, којом је прописана законска претпоставка о једнаким уделитема супружника у стицању заједничке имовине. Сходно изложеном, тужени није могао, предметним уговором о поклону који је закључио са својим оцем – туженим ВВ, пренети свој сувласнички удео на $\frac{1}{2}$ пословног простора, будући да тужиља има право сусвојине на описаној непокретности, а да заједничком имовином супружници управљају и располажу заједнички и споразумно, у смислу одредбе члана 174. став 3. Породичног закона. Због тога је правилна материјалноправна оцена нижестепених судова да је спорни уговор о поклону ништав и без правног дејства, будући да је закључен противно принудним прописима, јавном поретку и добрим обичајима, у смислу члана 103. Закона о облигационим односима, у вези члана 174. став 3. Породичног закона. Из наведених разлога, наводи ревизије о погрешној примени материјалног права нису основани.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Миломир Николић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић